

De praktijk van... Janneke Cevering en Bob de Grave

De jongste generatie

Tekst: Gerben Stoik / PlumaTekst

Je bent jong en je wil wat, zo luidde ooit de kreet van radio- en tv-station Veronica. Janneke Cevering en Bob de Grave zijn jong en willen inderdaad wat: tandprotheticus worden. Een gesprek over onder meer hun dromen, het toekomstperspectief van de beroepsgroep en een reis naar Canada.

"Wat lopen hier veel vrouwen rond." Dat was de eerste indruk van Janneke Cevering (30) en Bob de Grave (25) toen ze in oktober een kijkje namen bij de tandprothetische opleiding in de Canadese stad Montreal. "Tachtig procent is er vrouw", zegt Bob. "Bij de eerstejaars zie je zelfs helemaal geen mannen. We hoorden dat een belangrijke reden is dat je in Canada op de middelbare school hoge cijfers moet hebben gehaald om te worden toegelaten tot de opleiding. En meisjes scoren blijkbaar gemiddeld beter dan jongens."

Bomen klimmen

Anders dan in Nederland was Janneke in Canada dus geen witte raaf. "Hoe ik er zelf ooit toe ben gekomen tandprotheticus te willen worden? Achteraf kun je zeggen dat ik interesses van mijn ouders heb verenigd. Mijn vader is leraar elektrotechniek en dus technisch ingesteld, terwijl mijn moeder vroeger tandartsassistente was en in die hoedanigheid omging met patiënten. Ik was dan ook geen meisje dat alleen met poppen speelde. Autootjes vond ik ook leuk, net als in bomen klimmen. Later heb ik zelf ook nog even in de elektrotechniek gewerkt." Janneke is actief in de praktijk van Ralph van

der Reijden in Rotterdam. Ze was zeventien toen haar tandtechnisch talent werd ontdekt door Jim Hengstz. "Ik was bij Jims toenmalige tandprothetische praktijk in Vlaardingen op sollicitatie voor de functie van balie-assistente. Al snel vroeg hij me eens een beetplaatje te maken. Zijn oordeel: je bent er goed in en zou eigenlijk niet aan de balie moeten zitten om cliënten te woord te staan en de telefoon op te nemen. Jim had zelf geen plek voor een tandtechnicus, maar bracht me in contact met Rick Veringmeier in Schiedam. Bij hem heb ik een aantal jaren gewerkt, terwijl ik ook naar het IVT ging. Maar omdat ik behalve van techniek houd van patiëntencontact, wist ik al gauw: ik wil tandprotheticus worden en ga na het IVT de opleiding in Utrecht volgen."

Paplepel

Bob kreeg de tandprothetiek met de paplepel ingegoten. Zijn vader is tandprotheticus Dolf de Grave, eigenaar van Mondzorgcentrum De Grave in Hellevoetsluis en Hoogvliet.

Janneke Cevering (30) en Bob de Grave (25) zijn allebei student aan de Opleiding Tandprothetiek van de Hogeschool Utrecht. Janneke vierdejaars, Bob zit in zijn derde jaar.

"Als kind kwam ik vaak in de praktijk en vond ik het maar raaf, al die mensen in witte jassen", zegt hij. "Ik zag mezelf dan ook niet in de voetsporen van mijn vader treden,

"Mijn interesse voor het vak ontstond dankzij een hoge telefoonrekening"

wild liever architect of autoverkoper worden. Dat veranderde rond mijn dertiende." Lachend: "Ik had een hoge telefoonrekening en moest daarom mijn vader helpen in de zomervakantie. Ik kreeg gipswerk te doen en sorteerde tanden. Ik bleek het leuk te vinden, ook al omdat ik best handig ben. Daarom stond voor mij al gauw vast: na het vmbo ga ik tandtechniek leren aan het IVT. Na de eerste vier jaar heb ik nog een jaar de opleiding tot Klinische Prothese Technicus gedaan."

Toen hij zijn diploma had behaald, besloot Bob samen met zijn vader dat hij niet onmiddellijk zou doorstromen naar de opleiding tot tandprotheticus aan de Hogeschool Utrecht. "Het leek ons goed dat ik eerst een jaar praktijkervaring zou opdoen aan de stoel. Ik mocht behandelen en kon altijd terugvallen op mijn vader. Hij is ook docent binnen de opleiding. Ik raad iedere toekomstige tandprotheticus zo'n jaar aan. Je hebt dan al behoorlijk wat ervaring wanneer je later patiëntbehandelingen doet tijdens de opleiding."

Wie is wie? Goede antwoord (v.l.n.r.): Ralph, Janneke, Eric, Dolf en Bob

Pittige combinatie

Bob is inmiddels derdejaarsstudent, Janneke vierdejaars. Weten zij de balans te vinden tussen werk, opleiding en privéleven? Bob: "Zonder dat je mij hoort klagen, moet ik zeggen dat het een pittige combinatie is. Ik werk vijf dagen per week, ben 's avonds vaak bezig met huiswerk en breng de hele zaterdag door in Utrecht. Op zondag speel ik ook nog hockeey, dus er blijft weinig tijd over voor andere dingen. Maar daar heb ik bewust voor gekozen. Ik wist wat me vier jaar lang te wachten stond. Ik heb overigens

"Ik verwacht minder volledige en meer partiële protheses"

veel respect voor de oudere studenten met een gezin. Zij hebben het nog drukker." Janneke: "Je hebt altijd wel iets te doen in de avonduren en in het weekend. Is het niet een werkstuk maken, dan is het wel een posterpresentatie voorbereiden of een stageverslag schrijven. Mijn vriend is ook druk, hij zet een eigen bedrijf op, dus op sommige dagen zien we elkaar nauwelijks. We maken dan ook afspraken over wanneer we samen iets leuks gaan doen. Zo van: zondagmiddag gaan we thuis op de bank naar een film kijken. Vooraf had ik gehoord: je moet een goede relatie hebben - een stevige basis - om van de combinatie werk-opleiding-privé een succes te maken. Ik kan het beamen en gelukkig kan ik ook zeggen dat het goed gaat bij mij."

Dromen

Welke dromen koesteren de 'jonge handen'? Wat gaan zij doen wanneer ze hun diploma tot tandprotheticus op zak hebben? Bob: "Het liefst word ik mede-eigenaar van de zaken van mijn vader. Hij is nu 55, maar zal in de loop der tijd minder gaan werken. Ik kan me voorstellen dat ik op een gegeven moment volle eigenaar word. Waarom ik niet in loondienst treed? Ik vind het wel boeiend, de organisatie en het ondernemerschap die bij een eigen praktijk komen kijken." Janneke: "Ik zie mezelf voorlopig bij Ralph blijven werken. Ik vind het op dit moment leuk om in loondienst te zijn, dus ik zie geen reden om voor mezelf te beginnen. Vergeet niet: een eigen zaak gaat ook gepaard met zorgen."

Toekomst

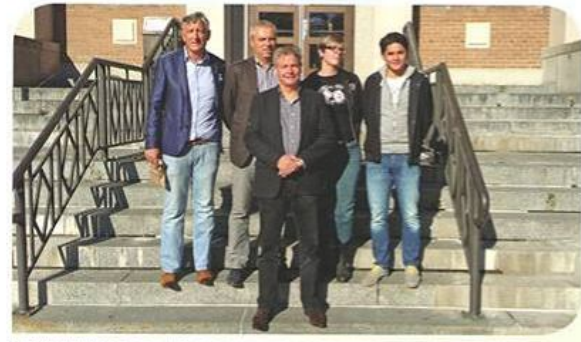
Waarom kiezen Janneke en Bob voor het bestaan van tandprotheticus? Heeft de beroepsgroep volgens hen een zonnige

toekomst met voldoende werk? Is het niet zo dat de huidige derftigers en veertigers in ons land dankzij goede mondverzorging en fluoridegebruik vaker en langer hun tanden en kiezen zullen behouden? Janneke: "Ik verwacht dat minder mensen een volledige prothese nodig zullen hebben, maar dat het aantal partiële protheses stijgt. Voorlopig zal er veel vraag naar tandprothetiek zijn. Anderzijds voorzie ik een groter aanbod van professionals die deze zorg kunnen leveren, zodat er per professional mogelijk minder werk is. Kijk eens naar de digitalisering van de tandtechniek. Daardoor

Grave en Ralph van der Reijden - op studiereis naar Canada. Tot het gezelschap behoorde ook voormalig ONT-voorzitter Eric Engelbrecht, die er als preses vergaderingen bijwoonde van de International Foundation of Denturists, ofwel de internationale stichting van tandprotheticus. Bob: "We waren in Canada voor het achtste internationale symposium over tandprothetiek. Het was leuk en interessant om de verschillen met Nederland te zien. Een voorbeeld? We hebben zoals gezegd de opleiding tot tandprotheticus in Montreal bezocht. Terwijl je in Nederland eerst de opleiding tot tandtechnicus moet hebben gevolgd om tandprothetiek te doen, moet je in Canada onmiddellijk na de middelbare school kiezen voor een van beide. Zowel de opleiding tot tandtechnicus als tot tandprotheticus duurt drie jaar en is voltijds. Bij ons volg je zoals bekend alleen op zaterdag de opleiding tot tandprotheticus en heb je daarnaast huiswerk." Janneke: "Ik had verwacht in Canada vooruitstrevende technieken aan te treffen. Maar in dat opzicht heb ik niets nieuws gezien: het was conventioneel prothese maken. In Nederland lijken we verder te zijn. Heel positief was de vriendelijke en correcte manier waarop Canada's, en ook tandprotheticus, met elkaar omgaan. Dat was inspirerend."

Regenpakken

De vijf beleefden ook plezier in Canada. Bob: "We hadden fietsen gehuurd. Op een gegeven moment regende het zo erg, dat we ergens binnen gingen schuilen. Opeens was Eric Engelbrecht weg. Niet lang daarna keerde hij terug met vijf knalgele regenpakken. Ja, daarmee vielen we wel op bij de Canada's."

De Nederlandse delegatie tijdens de achtste internationale symposium over tandprothetiek van de IFD in Montreal bestond uit (v.l.n.r.): Eric Engelbrecht, Ralph van der Reijden, Janneke Cevering, Bob de Grave en op de voorgrond Dolf de Grave.